

ἔπεται καὶ ὅτι ὁ λέγων σ π ἰ τ ι δὲν ἐννοεῖ τὸν λέγοντα ο ἶ κ ο ν ἢ ο ἰ κ ῖ α ν, διότι καὶ τὴν λέξιν ταύτην ἤκουσε μυριάκις καὶ ψαμμακοσιάκις ὁ ἀγράμματος Ἕλληνας, οὐ μόνον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑτέρους γραμματισμένους ὀπωσοῦν συναναστρεφόμενος.

Ἐκ τῆς γενομένης ταύτης ἀνακρίσεως ἐπέισθη ὁ ἀναγνώστης, ὅτι αἱ πέντε δημοτικαὶ λέξεις εἶνε ἑλληνικαὶ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρις ἡμῶν, ἐκτὸς μιᾶς, ἣτις εἶνε λατινικὴ. Ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα παρέλαβε πολλὰς λέξεις ἐκ τῆς λατινικῆς εἶνε εὐεξήγητον. Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας Ἕλληνας καὶ Ῥωμαῖοι συνεβίωσαν ἐν ἀδελφικῇ ἰσότητι μετ' ἀσημάντων διαλειμμάτων ἐχθρότητος, οἱ μὲν κυρίως ἐν τοῖς ὅπλοις ὑπερέχοντες, οἱ δ' ἐν τοῖς γράμμασι, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῷ πολιτισμῷ, μέχρις οὗ ἡ οἰκουμένη δόκλιχος συνηνώθη ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Ῥώμης.

Σ Τ Ι Χ Ο Ι

Κλασσικῶν φιλολόγων Συνέδριον

*Οὐ σύλλογός τις, συμπόσιον δ' ἔφην
ἀληθές, εἰ τοιοῖδε διδάσκαλοι
παλαιγενῶν γλωσσῶν λατρεία
μουσοχαρεῖ πιθανοὶ συνῆλθον.*

*ἐπιτρόπους τοῦ κτήματος ἀφθίτου
ἄνωγεν ὅμας ἀμφιθαλῆς ἔρωσ
τᾶρισθ' ἐτοίμοις ἐμφυτεῦσαι
ἤθεσι τῆς νεότητος ἐσθλῆς.*

*Νέοις μὲν Ἑλλάς αἰὲν ὀμόπτερος,
οὐ δ' ἀτόφωνοι ζῶσ' ἱεροὶ λόγοι—
ἐρμηγέων δεῖ κωφὸς ἦν γὰρ
αὐτὸς ἄνευ Πυθίας Ἀπόλλων.*